

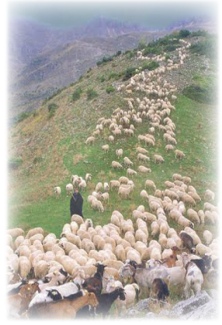
Πνευματική Οικοδομή

■ Νά έχουμε εμπιστοσύνη στην Θεία Πρόνοια

«Γιὰ τὸ καλὸ μου!...»*

«Δοξασμένο τ' Ὄνομά Σου, Κύριε.
Ὅ,τι μᾶς δίδεις Ἐσύ, εἶναι ὠφέλιμο»

Ὁ Μανώλης Σφιακιανάκης βόσκει καμιά διακοσαριά γιδοπρόβατα σὲ κάποιο Χανιώτικο χωριό. Κάθε Κυριακὴ παρατᾶ τὰ ζῶα του στὴν μάντρα (ταῖσμένα, ποτισμένα) καὶ κατεβαίνει στὸ χωριό νὰ λειτουργηθεῖ, νὰ προσευχηθεῖ γιὰ τὰ «κοπέλια» του, τὴν γυναῖκα του, τὰ ζωντανά του.

Ὁ Μανωλιὸς εἶναι πιστὸς ἄνθρωπος. Ὅπως σαλαγᾶ τὰ πρόβατά του λέει μέσα του τὴν καρδιακὴ προσευχὴ «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Πότε τὴν λέει δυνατά, πότε ἀπὸ μέσα του. Εἶτε καλὸ παθαίνει, εἶτε κακό, πάντα δοξολογεῖ τὸν Θεὸ καὶ λέει: «Δοξασμένο τ' Ὄνομά Σου, Κύριε. Ὅ,τι μᾶς δίδεις Ἐσύ, εἶναι ὠφέλιμο».

* * *

Κάποτε βαριά ἀρρωσταίνει. Ὁ Μανωλιὸς ἀναγκάζεται νὰ κατέβει στὰ Χανιά, γιὰ νὰ βρεῖ τὴν ὑγεία του. Οἱ γιατροὶ τοῦ λένε ὅτι πρέπει νὰ πάει στὴν Ἀθήνα γιὰ ἐγχείρηση καρδιάς. Ὁ Μανωλιὸς πάντοτε ἐπαναλαμβάνει τὴν φράση: «Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μου!...».

Κάποια μέρα κάνει κάτι μικροψώνια, ξεχνιέται καὶ βλέπει ὅτι πρέπει νὰ τρέξει στὸ λιμάνι γιὰ νὰ προλάβει τὸ πλοῖο. Ἀπροσδόκητα σκοντάφτει σὲ μία πέτρα, πέφτει κάτω καὶ σπάζει τὸ δεξί του πόδι! Γρήγορα μεταφέρεται πάλι στὸ νοσοκομεῖο. Οἱ γιατροὶ τακτοποιοῦν τὸ πόδι σὲ νάρθηκα καὶ τοποθετοῦν τὸ Μανωλιὸ σὲ κάποιο κρεβάτι. Ἐδῶ συνέχεια μονολογεῖ:

- Δοξασμένο τ' Ὄνομά Σου, Κύριε! Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μου!

Μία νοσοκόμα ἀκούει τὸν Μανωλιό, παραξενεύεται καὶ περιέργα ρωτᾷ:

- **Ἴ**ντα ψουψουρίζεις, μπάρμπα;

- **Ν**ά, κόρη μου, ἔσπασα τὸ πρωῖ τὸ πόδι μου καὶ δοξάζω τὸν Θεό, γιατί πιστεύω πὼς εἶναι **γιά τὸ καλό μου!**...

- **Ἐ**κουζουλάθηκες, Μανωλιό; **Ἐ**σπασες τὸν πόδα σου, ἔχασες τὸ καράβι, ἐπαδᾷ θὰ μείνεις τουλάχιστον ἓνα μῆνα! **Ἦ**λα αὐτὰ εἶναι γιὰ τὸ καλό σου;

- **Ἐ**γώ, κόρη μου, δὲν στενοχωριέμαι καθόλου! **Π**ιστεύω ὅτι ὅλα ὅσα δίνει ὁ καλὸς Θεὸς εἶναι **γιά τὸ καλό μας**.

Τὴν ἄλλη μέρα ἢ ἴδια νοσοκόμα τρέχει στὸν θάλαμο τοῦ ἀρρώστου.

- **Μ**ανωλιό! **Μ**ανωλιό!

- **Ἴ**ντα φωνάζεις, ἀδελφή; **Τ**ρέχει τίποτε;

- **Ν**αί, εἶσαι τυχερὸς ἄνθρωπος! **Ν**ὰ πᾶς ν' ἀνάψεις μία λαμπάδα ἴσαμε τὸ μπόϊ σου!

- **Γ**ιάντα, ἀδελφή; **Ἴ**ντα ἴγινε;

- **Δ**ὲν ἔμαθες τίποτε;

- **Ἦ**ϊ-Ἦϊ!

- **Β**ούλιαξε στὴν Φαλκονέρα τὸ «Ἡράκλειο» (Δεκέμβριος 1966).

Ἐχουν πνιγεῖ πολλοὶ ἄνθρωποι! **Ἄ**γιο εἶχες, Μανωλιό, Ἄγιο!

Ἦ Μανωλιὸς κάγκελο! **Σ**ταυροκοπιέται συνέχεια καὶ μονολογεῖ:

Δοξασμένο τ' ὄνομά Σου! **Ἐ**σπασα τὸ πόδι μου καὶ γλίτωσα τὴν ζωή μου! **Τ**ώρα θᾶ ἴμουνα μακαρίτης!

- **Δ**ὲν στό ἴλεγα, ἀδελφή; **Δ**ὲν ἔχω δίκιο; **Ἦ**,τι δίνει ὁ Θεὸς εἶναι **γιά τὸ καλό μας!**...

(*) Περιοδ. «Οικοδομή καὶ Παραμυθία», ἀριθμ. τεύχους 10 / Ἰούνιος 2017, σελ. 7. ● Θεοδώρου Κ. Βγόντζα, Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸν πόνο!, σελ. 151-152, ἐκδόσεις «Λυχνία», 2009. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.